

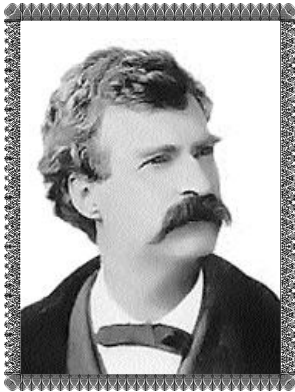

MARK TWAIN

FAIMOASA BROASCĂ SĂLTĂREAȚĂ
DIN ȚINUTUL CALAVERAS

Editura Andreas

Om de litere și nuvelist american, este renumit mai ales pentru studiul pasionat al societății și crearea nemuritorului Huck Finn.

Numele adevărat al lui **MARK TWAIN** este *Samuel Langhorne Clemens* și s-a născut în Missouri la 30 noiembrie 1835. Familia lui s-a stabilit în Hannibal, un orașel de pe Mississippi, unde a trăit până a împlinit vârsta de optsprezece ani. După moartea tatălui său, în 1847, a abandonat școala, pentru a deveni ucenic tipograf la „Missouri Courier“. Din 1853 a călătorit foarte mult, în calitate de ajutor de tipograf, în est și în vestul mijlociu, dar a renunțat în 1857, preferând să devină pilot de vapor după o călătorie în josul fluviului Mississippi. După optsprezece luni de ucenicie a devenit pilot autorizat, o meserie pe care a iubit-o „mai mult decât orice a încercat după aceea“. Timpul petrecut pe fluviu s-a dovedit a fi o sursă bogată de inspirație pentru scrierile sale de mai târziu, fiindcă a întânit, cât a stat acolo, „diversele fațete ale naturii umane din ficțiune, biografie sau istorie.“ Izbucnirea războiului civil, în 1861, a pus capăt traficului pe râu, iar Clemens a continuat să-și petreacă timpul ca voluntar în armată, căutător de aur în Nevada, prospector de cherestea și jurnalist, înainte de a-și începe cariera literară. A adoptat, prima dată în 1863, pseudonimul „Mark Twain“ (termen naval însemnând doi stânjeni), pentru a semna o scrisoare comică de călătorie. Prima sa mare carte, „The Innocents Abroad“, inspirată de călătoriile sale în Europa și în Țara Sfântă, a apărut în 1869. În 1870 s-a căsătorit cu Olivia Langdon și în anul următor s-a stabilit în Connecticut, unde a locuit șaptesprezece ani ca scriitor cunoscut și de succes. În această perioadă a scris multe dintre cărțile sale cele mai frumoase: „Sub cerul liber“, „Aventurile lui Tom Sawyer“, „Viața pe Mississippi“ și opera sa capitală, „Aventurile lui Huckleberry Finn“. Și-a îmbinat scrierile cu o bună parte din călătoriile sale și câteva dintre cele mai comice opere ale sale pot fi regăsite printre însemnările din călătorii. O perioadă lungă a fost partener la o editură, dar o investiție considerabilă și o tiparniță cu defecte l-au dus la faliment în 1894. Pentru a încerca să-și revină din punct de vedere financiar, a pornit într-un tur de lectură prin lumea întreagă, dar când se afla în străinătate, fiica lui iubită, Suzy, a murit. Scrierile sale ulterioare reflectă aceste suferințe cu ironie sporită și amarăciune. A rămas o figură celebră până la moartea sa, pe 21 aprilie 1910, și a fost remarcat atât prin costumul său alb obișnuit și chica de păr alb, cât și prin opiniile sale intransigente împotriva in justiției și a imperialismului.

LAURA-IVONA DUMITRU

Mark Twain

**FAIMOASA
BROASCĂ SĂLTĂREATĂ
DIN ȚINUTUL CALAVERAS**
ȘI ALTE POVESTIRI

*Traducere:
Victor M. Popescu*

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TWAIN, MARK

Faimoasa broască săltăreață din Ținutul Calaveras /
Mark Twain. – București:

Andreas Print, 2014

ISBN 978-606-8271-55-2

I. Popescu, M. Victor (trad.)

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32 sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

Traducere: Victor M. Popescu

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2017

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din aceasta lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Corectură: Laura Ivona Dumitru

Tehnoredactare: Gheorghe Dumitru

Bun de tipar: 21.02.2017; Coli de tipar: 8

Format: Z₆ (16/54x84 cm)

CUPRINS

*Faimoasa broască săltăreață din Ținutul
Calaveras / 7*

Fragmente din jurnalul lui Adam / 16

Jurnalul Evei / 34

Povestea băiețelului cel rău / 58

Povestea băiețelului cuminte / 64

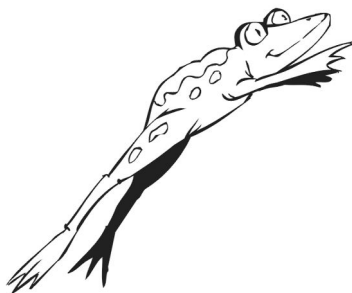
O fabulă / 71

Familia McWilliams și sistemul de alarmă / 75

Povestea lui Jim Baker despre gaițe / 85

Familia McWilliams și anghina difterică / 92

Furtul elefantului alb / 102

Faimoasa broască săltăreață din Ținutul Calaveras

Printr-o solicitare a unui amic de-al meu, care mi-a scris din Est, am făcut apel la amabilul și guralivul Simon Wheeler și l-am întrebat despre prietenul prietenului meu, Leonidas W. Smiley (după cum mi-a cerut), astfel că atașez la acest document rezultatul eforturilor mele. Am bănuiala că Leonidas W. Smiley este un mit, că prietenul meu nu a cunoscut niciodată un asemenea personaj și că el doar a presupus că, dacă îl voi întreba pe bătrânul Wheeler despre această persoană, acest lucru îi va aminti de infamul Jim Smiley și se va apuca și mă va plictisi de moarte cu vreo amintire teribilă despre el, pe cât de lungă și de obositoare pe atât de inutilă mie. Dacă asta i-a fost intenția, i-a reușit cu siguranță.

L-am găsit pe Simon Wheeler moțâind confortabil lângă soba vechii și dărăpănatei taverne din vechea așezare minieră Angel's și am observat că era gras și chel, iar chipul lui liniștit exprima simplitate și o blândețe cuceritoare. S-a ridicat și m-a salutat. I-am spus că un prieten de-al meu m-a însărcinat să mă interesez despre de un tovarăș drag lui din copilărie, care se numește Leonidas W. Smiley, reverendul¹ Leonidas W.

---

¹ Titlu dat pastorilor anglicani.

Smiley, un tânăr pastor² al Evangheliei, despre care auzise că a locuit, la un moment dat, în așezarea Angel's. Am adăugat că, dacă domnul Wheeler mi-ar putea spune ceva despre acest Leonidas W. Smiley, i-aș rămâne îndatorat.

Simon Wheeler m-a invitat să mă așez într-un colț, m-a blocat acolo cu scaunul lui, iar apoi a început a depăna povestea monotonă care urmează după acest paragraf. În tot acest timp nu a zâmbit niciodată, nu s-a încruntat niciodată, nu și-a schimbat niciodată tonul vocii, pe care și-a acordat-o la o notă domoală încă de la prima propoziție, și nu a lăsat să se vadă nici ce-a mai mică urmă de entuziasm. Dar, în ciuda povestirii fără de sfârșit, bătrânul avea un filon de seriozitate și o sinceritate impresionantă, care mi-au arătat clar că, departe de a realiza că e ceva ridicol și haios în povestirea lui, el o considera o chestiune foarte importantă și îi admira pe cei doi eroi ai ei, oameni care excelau cu genialitate în iscusință. Pentru mine, spectacolul unui om plutind liniștit în derivă de-a lungul unei asemenea născociri stranii, fără ca el să izbucnească în hohote de râs, era absurd. După cum am zis la început, i-am cerut să-mi spună ce știe despre reverendul Leonidas W. Smiley, iar el mi-a răspuns după cum urmează. L-am lăsat în voia lui și nu l-am întrerupt niciodată:

Odată, era pe aici un tip care se numea Jim Smiley, în iarna lui '49 sau poate în primăvara lui '50, nu-mi amintesc exact, deși ce mă face să cred că era una sau cealaltă e pentru că îmi amintesc bine – prima oară când a venit aici canalul cel mare nu era terminat. Dar oricum, era omul cel mai ciudat pe care l-am văzut vreodată pe

---

² Preot protestant.

aici, paria întotdeauna pe orice se ivea, asta dacă găsea pe cineva care să parieze contra lui, și dacă nu, își schimba opțiunea. Oricum îi convenea celuilalt, îi convenea și lui, orice, numai să poată face pariul, și astfel era mulțumit. Și avea un noroc chior, era neobișnuit de norocos, câștiga aproape de fiecare dată.

Era întotdeauna gata și în căutare de ocazii pentru a paria; nu exista un singur lucru despre care să se aducă vorba fără ca acest tip să nu se ofere să parieze pe el, și te invita să-ți alegi ce parte îți plăcea, după cum ți-am spus. Dacă era o cursă de cai, îl vedeai aprins la față de bucurie, sau lefter la sfârșitul ei; dacă avea loc o luptă de câini, paria pe ea; dacă era o luptă de pisici, paria pe ea; dacă era o luptă de găini, paria pe ea. Doamne! dacă două păsări stăteau pe un gard, punea pariu cu tine care dintre ele își lua prima zborul, dacă avea loc o adunare a locuitorilor așezării, el participa la fiecare, ca să parieze pe Parson Walker, pe care îl considera cel mai bun vorbitor de acolo, și așa și era, și era și un om bun.

Dacă vedea un gândac deplasându-se undeva, paria pe cât de mult timp îi trebuia ca să ajungă acolo unde se ducea, iar dacă îi acceptai pariul, se ținea după gândacul acela până în Mexic. O grămadă de oameni de pe aici l-au cunoscut pe acest Smiley și pot să-ți povestească despre el. Vai! tipul ăsta trăznit paria pe orice, pentru el nu conta. Odată soția lui Walker a fost foarte bolnavă, o perioadă îndelungată, și se părea că nu se va mai însănătoși niciodată; dar într-o dimineață a venit Smiley și a întreat cum se simte, Walker i-a răspuns că era mai bine, slavă Domnului, pentru mila lui nesfârșită! Și a mai spus că, cu binecuvântarea Providenței, se va însănătoși complet, iar Smiley îi spuse fără să gândească:

– Ei bine, pun la bătaie doi dolari jumate că asta nu se va întâmpla.

Acest Smiley avea o iapă, căreia băieții îi spuneau „mârtoaga de un sfert de oră“, dar asta numai ca să-și râdă de ea, știi tu, pentru că, bineînțeles, era mult mai iute, iar el obișnuia să câștige bani cu iapa asta, deși era înceată și mai tot timpul avea astmă, sau răpciugă, sau tuberculoză, sau ceva de genul ăsta. Obișnuiau să-i lase un avans de două-trei sute de iarzi³, iar apoi o întreceau pe drum, dar întotdeauna, pe la sfârșitul traseului, iepei îi venea amocul, o apuca parcă disperarea și începea să zburde crăcănată cu picioarele câteodată prin aer și câteodată într-o parte, printre garduri, și ridica un praf, și făcea un zgomot cu tusea și strănutul ei, și gâfâia, dar întotdeauna trecea linia de sosire cam la distanță de un gât înaintea celuiilalt cal, din câte ne dădeam noi seama.

Și mai avea un pui de bulldog, dacă-l vedeai nu dădeai doi bani pe el, tot timpul lenevea, era mereu prost dispus și aștepta ocazia să fure câte ceva. Dar imediat ce se paria pe el, devenea un alt câine; falca îi ieșea în evidență ca prora⁴ unui vapor cu aburi și i se iveau dinții, strălucind sălbatic ca niște furnale. Un alt câine îl putea înhăța, smotoci, mușca și arunca de două-trei ori peste umărul său, dar Andrew Jackson⁵, căci așa se numea cățelușul, Andrew Jackson nu lăsa să se întrevadă că era mulțumit și că nici nu se așteptase la altceva, iar pariurile se dublau și se tot dublau împotriva lui, mereu, încontinuu, până ce publicul nu mai avea bani; și atunci, dintr-odată,

---

³ Unitate de măsură pentru lungime egală cu 0,91 m.

⁴ Partea din față a unei nave.

⁵ Ce de-al șaptelea președinte al Statelor Unite ale Americii.

îl înșfăca pe celălalt câine fix de încheietura piciorului din spate și rămânea așa neclintit, nu-l mesteca, înțelegi tu, doar îl ținea așa, până ce lumea, după o vreme, se dădea bătută.

Smiley a ieșit mereu învingător cu cățelul acela până când s-a încurcat cu un câine ce nu avea labele din spate, îi fuseseră tăiate cu fierăstrăul, și după un timp, când toți banii se terminaseră, iar el a sărit să-l înșface din spate, a văzut că fusese păcălit, celălalt câine „îl ținea la distanță“, ca să zic așa, a părut uimit și cam descurajat și n-a mai încercat să câștige lupta. I-a aruncat o privire lui Smiley, parcă pentru a-i spune că-l doare inima, că era vina lui că alesese un câine care nu avea picioarele din spate de care să-l înșface (căci aceasta era specialitatea lui într-o luptă), apoi a schiopătat puțin, s-a așezat jos și a murit. A fost un cățeluș de treabă, acest Andrew Jackson, și ar fi devenit celebru dacă ar mai fi trăit, pentru că avea tot ce-i trebuie, avea talent cu carul, și-o spun cu siguranță. Nu a avut șanse, și nu cred că un câine ar fi putut câștiga o asemenea luptă, în acele condiții, dacă n-ar fi avut talent. Îmi pare rău de fiecare dată când mă gândesc la ultima lui luptă și la ce i s-a întâmplat.

Ei bine, acest Smiley avea terieri⁶, cocoși, motani, și tot felul de alte drăcovenii de genul ăsta. Într-o bună zi a prins o broască râioasă, a dus-o acasă și ne-a spus că s-a gândit el bine cum s-o dreseze; așa că vreme de trei luni de zile nu a făcut nimic altceva decât să stea la el în curte și s-o învețe pe broasca aia să sară. Și, pe onoarea mea, că a reușit. O împungea ușor cu mâna la spate, iar în

---

⁶ Rasă de câini de talie mică, cu botul pătrat, folosiți la vânătoarea unor animale care trăiesc în vizuini.